

Отже, існуюча система охорони здоров'я потребує інноваційних перетворень, що торкаються усіх сфер діяльності, здатних підняти її на якісно новий рівень функціонування та розвитку. Тому на сьогоднішній час важливим для вирішення постає удосконалення системи державного регулювання інноваційного розвитку, програмно-цільового управління інноваційним розвитком сфери, фінансування охорони здоров'я в Україні.

Використані джерела:

1. Жаліло Л.І. Стратегії змін у сфері охорони здоров'я в умовах соціально-економічних реформ в Україні URL: <http://www.academy.gov.ua/ej/ej14/txts/Zhalilo.pdf>
2. Yurynets Z. Forecasting model and assessment of the innovative and scientific-technical policy of Ukraine in the sphere of innovative economy formation. *Investment Management and Financial Innovations*. 2016. Vol. 13. № 2. P. 16-23.

Великий Сергій
Західноукраїнський національний університет
(науковий керівник: к. н. держ.упр., доцент
кафедри менеджменту, публічного
управління та персоналу ЗУНУ Круп'як Л.Б.)

ЗАПРОВАДЖЕННЯ СПЕЦІАЛЬНОГО ІНСТРУМЕНТАРІЮ МЕНЕДЖМЕНТУ У ВЗАЄМОДІЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ПУБЛІЧНОЇ СФЕРИ ІЗ ЗОВНІШНІМ СЕРЕДОВИЩЕМ

Як було зазначено нами вище, організація публічної сфери функціонує у змінному, динамічному середовищі. Зміни структури системи публічного управління, які мають місце в умовах адміністративних реформ, технологічні зміни процесу надання адміністративних послуг, трансформації суспільства й інші важливі фактори призводять до постійного пристосування діяльності організації публічної сфери до зовнішнього середовища.

Таким чином, діалектика публічної політики та відкритості діяльності організацій публічної сфери перед суспільством вимагає від них знаходитись у стані превентивної адаптації.

На етапі формування інформаційного суспільства суттєво зростають вимоги до рівня транспарентності різних сфер діяльності. При цьому особливого значення набуває використання нових комунікаційних технологій

для забезпечення ефективної взаємодії із зовнішнім середовищем, що в умовах проведення соціально-економічних реформ, розвитку демократизації суспільства стає безпосереднім чинником соціально-політичної стабільності та розвитку демократичних засад в управлінні державою.

У цьому аспекті варто зазначити, що на даному етапі організації публічної сфери гостро відчувають недостатність комунікаційного забезпечення своєї діяльності. З іншого боку, відсутність визнаної єдиної парадигми реалізації комунікаційної політики організації публічної сфери, призводить до того, що при створенні інформаційних систем недостатньо уваги приділяється узгодженості проектних рішень, які приймаються різними суб'єктами в процесі їх взаємодії.

Ми вважаємо, що посилення комунікаційної взаємодії організації публічної сфери з питань організаційної роботи, узагальнення і розповсюдження позитивного досвіду роботи; проведення консультацій, має здійснюватися через удосконалені комунікаційні потоки.

Виходячи з цього, стратегія комунікаційного забезпечення діяльності організації публічної сфери із зовнішнім середовищем, нами пропонується у концептуальній розробці цілісної системи збору, первинної та аналітичної обробки, зберігання і передачі інформації, застосування оргтехніки і засобів зв'язку. Загалом ці завдання за своєю значимістю та складністю набувають масштабного характеру. Поряд з проблемою аналітичної обробки великого обсягу інформації існує необхідність моніторингу, який би підтримував процеси прийняття рішень щодо проблем з різних напрямків діяльності організації публічної сфери, в тому числі, моніторингу, який би полегшував здійснення процесу надання послуг для суспільства.

Все це дає підстави вважати, що створення концептуальної моделі комунікаційної взаємодії організації публічної сфери з елементами зовнішнього середовища вимагає відповідних парадигм на її засадах, що стали б основою побудови конкретних архітектур інформаційних систем кожної організації публічної сфери, вироблення теоретично обґрунтованих методів організації технологічного процесу обробки інформації і планування створення та модернізації системи на усіх стадіях її життєвого циклу.

Загалом, "повна інформатизація органів влади як технологічна база забезпечення електронного урядування досягається шляхом формування інтегрованої інформаційно-аналітичної системи органів державної влади, що призначена насамперед для забезпечення міжвідомчої інформаційної взаємодії та має відігравати роль лідера інформатизації органів влади з інтеграційними і координаційними функціями" [4].

Виходячи з цих завдань, інформаційно-комунікаційна політика організації публічної сфери повинна складатися з таких компонентів: єдине телекомунікаційне середовище, єдина система електронного документообігу, система керування інформаційними ресурсами організації публічної сфери на базі єдиного веб-порталу.

Функції системи комунікаційної діяльності організації публічної сфери повинні визначатися існуючими можливостями інформаційних технологій та засобів комп'ютерної техніки, основними з них є:

- надійне зберігання та оперативний вибірково доступ до великих об'ємів документальної та довідкової інформації;
- автоматизована підтримка проведення консультацій для населення (або окремих груп);
- зовнішні та внутрішні комунікації, а також підтримка доступу до віддалених інформаційних джерел і фондів.

Однак, на нашу думку, для впровадження запропонованих пропозицій у практичну діяльність організацій публічної сфери, необхідним є запровадження міжнародного стандарту комп'ютерної грамотності ECDL. Для цього необхідно розробити та прийняти на урядовому рівні відповідну державну програму.

Враховуючи те, що прикладним об'єктом нашого дослідження була організація публічної сфери системи охорони здоров'я, виокремимо доцільний, на наш погляд, інструментарій менеджменту у взаємодії таких організацій з їх зовнішнім середовищем.

Першим у цьому контексті нами пропонується застосування телемедицини. "Телемедицина – це метод надання послуг з медичного обслуговування там, де відстань є критичним чинником. Послуги здійснюються медичними працівниками з використанням інформаційно-комунікаційних технологій з метою отримання інформації, необхідної для діагностики, лікування і профілактики захворювання. Телемедицина є новим напрямком, що розвивається на перетині декількох областей – медицини, телекомунікації, інформаційних технологій. Ця сфера медичних послуг особливо актуальна в умовах сьогодення, дозволяє пацієнту і лікарю спілкування. Технологічно такого роду телекомунікація можуть забезпечувати пряму передачу медичної інформації в різних форматах (історія хвороби, дані лабораторних досліджень, рентгенівські знімки та результати КТ, МРТ, УЗД, дерматоскопія тощо), а також відео конференц-зв'язок в режимі реального часу між медичними установами або лікарем і пацієнтами, із залученням до процесу безпосередньо здобувачів освіти" [6].

Другим підходом, який потребує, на наш погляд, імплементації у практичну діяльність організацій публічної сфери системи охорони здоров'я є

запровадження електронної системи охорони здоров'я як інструменту задля створення умов транспарентності процесів в охороні здоров'я. Електронна система охорони здоров'я забезпечить справедливий розподіл коштів, повноцінну оплату медичному працівникові за пацієнта, не дасть можливості маніпуляції даними пацієнтів. У цьому контексті зазначимо, що "протягом останніх років в трансформаційних перетвореннях системи охорони здоров'я відбулися певні досягнення, зокрема для закладів охорони здоров'я визначено поступовий перехід на систему e-Health, а саме, постановою КМУ від 25 квітня 2018 р. № 411 затверджено Порядок функціонування електронної системи охорони здоров'я, який визначає механізм функціонування електронної системи охорони здоров'я та її компонентів, реєстрації користувачів, внесення та обміну інформацією і документами в електронній системі охорони здоров'я відповідно до Закону України "Про державні фінансові гарантії медичного обслуговування населення" [9]. У цьому контексті зазначимо, що головна компонента системи eHealth перебуває у державній власності в особі НСЗУ. Адміністратором та координатором роботи системи eHealth є державне підприємство "Електронне здоров'я", котре було утворене в кінці 2017 р.

Заклади охорони здоров'я на сьогодні володіють вільним вибором щодо використання будь-якої інформаційної медичної системи серед тих, котрі пройшли перевірку та авторизувалися у центральній компоненті системи eHealth. Базовий адміністратор має повноваження реалізовувати контроль над провайдерами медичних інформаційних систем в напрямку неухильного дотримання правил, повної конфіденційності даних про пацієнтів.

На сьогодні комерційні інформаційні медичні системи злагоджено і у повній мірі гарантовано дають основний пакет електронних сервісів, при цьому вони володіють модульною архітектурою, що дозволяє окремим складовим системи працювати як автономно, так і у об'єднаному ядрі системи, що охоплює базову інформацію, наприклад електронні медичні карти, реєстрація документів чи певних медичних подій.

На наше переконання, найбільш доцільними для впровадження складовими медичних інформаційних систем, які сприятимуть удосконаленню взаємодії організації публічної сфери в системі охорони здоров'я мають стати:

- поліклінічно-амбулаторна медична допомога (реєстратура, реєстрація медичних й діагностичних досліджень, електронна медична карта, електронний рецепт);
- управлінський облік (адміністрування, управління якістю; облік ліків);
- економіка (розрахунок вартості медичних послуг, облік та аналіз витрат,);
- медична стаціонарна допомога (історія хвороби, алгоритм госпіталізації, протокол медичного втручання);

- системні (обмін інформацією між медичними закладами, базові протоколи лікування),
- аналітична (у режимі реального часу формування публічної статистичної звітності медичного закладу).

На наш погляд, необхідність впровадження сучасних спеціальних інструментів менеджменту у взаємодію організації публічної сфери системи охорони здоров'я із зовнішнім середовищем є нагальною потребою, яка забезпечить можливість громадянам ефективно використовувати медичні сервіси, а працівникам медичних закладів уникати виконання рутинної паперової роботи з медичними відомостями, забезпечить можливість формування прозорих звітів про роботу медичного закладу задля отримання пацієнтами та суспільством загалом достовірної інформації.

Войтко Діана

(науковий керівник: к.е.н., доц., доцент кафедри менеджменту, публічного управління та персоналу ЗУНУ Чикало І.В.)

ІНСТРУМЕНТИ ПІДТРИМКИ БІЗНЕСУ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

З початком повномасштабного вторгнення у 2022 році перед Україною постало безліч проблем. Однією з них була підтримка вітчизняної економіки. Згідно статистичним даним війна вплинула на значну частину бізнесу країни, близько 85% українських компанії сповільнили чи призупинили свою діяльність. Існує також приблизно 1% представників бізнесу які не планують відновлювати роботи та 35%- чекають кращих часів.

Найбільшими проблемами для бізнесу під час війни став:

- по-перше, брак замовлень;
- по-друге, проблеми з логістикою;
- по-третє, брак кадрів;
- по-четверте, нестача сировини, ресурсів.

Звичайно, компанії, які мали більше можливостей, старались підтримувати своїх працівників, піднявши їм зарплатню, але це дуже малий відсоток підприємств, тому більшість стикались з тим, що виплачували заробітну плату з затримками, або не мали можливості виплатити взагалі.

Виклики, які постали перед державою, змусили її швидко реагувати на зміни. Тому для забезпечення життєдіяльності України влада створила певні інструменти підтримки бізнесу. Цими основними інструментами є релокація